

gifter, men kender kun til en Supplementsperiode, og det Begreb er for saa vidt nemt at definere: det er en Periode, som er et Supplement til en anden Periode, det er en Periode i Forlængelse af Finansaaret, kort sagt et Supplement til Finansaaret. Men jeg skal straks tilføje, at herfra kan der ikke udledes Regler for Benyttelsen af Supplementsperioden. Det paastaar jeg ikke, man kan, men man kan endnu mindre gøre det ud fra de af den ærede Ordfører skabte Udtryk: Supplementsindtægter og Supplementsudgifter. Jeg har ikke kunnet forstaa, at man ikke i Supplementsperioden skulde kunne anvise en Udgift, medmindre den var et Supplement til en Udgift, som var afholdt i Finansaaret. Det tror jeg ikke, man vil kunne paavise. Man kan tage en hvilken som helst Tillægsbevilling i sin Haand og tænke paa, at Tillægsbevillingen som Regel ikke bliver stadfæstet før den 1ste April, og man vil saa finde en Række Bevillinger, som ikke ville kunne have nogen Mening, medmindre de skulde anvises i Supplementsperioden til Trods for, at det er ganske ny Bevillinger, der ikke staa i Forbindelse med nogen som helst Udgift, der er bleven afholdt i Finansaaret. Det vil ikke være vanskeligt at finde Tilfælde af den Slags ogsaa paa det foreliggende Tillægsbevillingsforslag. Men det er jo et Spørgsmaal, som kan rejses og søges løst, og jeg skal for mit Vedkommende meget gerne være med dertil. Som sagt, jeg maa i saa Henseende meget anbefale, at man saa løser Spørgsmaalet fra Forbindelsen med Gendarmerikorpset, og jeg vil tilføje det Ønske, at Forhandlingerne om Løsningen af dette Spørgsmaal blev førte med Finansudvalgene i begge Ting, fordi jeg tror, hvad den ærede Ordfører vistnok vil indrømme mig, at der i Finansudvalgene er den bedste Forstaaelse af de enkelte Bevillingers Karakter, og det er netop det, det kommer an paa, naar Spørgsmaalet skal løses.

Saa har jeg endelig kun tilbage den ærede Ordførers Udtalelse angaaende de vestindiske Forhold. Den ærede Ordfører mindede mig der om en Række Udtalelser i tidligere Tid. Jeg tror, jeg kan indskænke mig til at henvise til, at jeg havde Lejlighed til ved Finanslovens 2den Behandling at fremkomme med nogle almindelige Bemærkninger om de vestindiske Forhold, og jeg finder ikke tilstrækkelig Grund til nu at tage dette store og vanskelige Spørgsmaal op til Drøftelse under denne Sag, hvor det gælder Statsregnskaberne for 1896—97.

Udenrigsministeren (Ravn): Jeg har begæret Ordet for at svare paa de Bemærkninger, som ere gjorte af den ærede Ordfører i Gaar angaaende Anvendelsen af Udenrigsministeriets Understøttelseskonto. Man har anket over, at den — i ethvert Tilfælde til Dels — ikke er bleven brugt i Overensstemmelse med Bestemmelsen, idet ogsaa Funktionærer i Ministeriet have faaet en saadan Understøttelse. Jeg skal i saa Henseende henvise til Rigsdagsforhandlingerne i Samlingen 1882—83 om Statsrevisionens Betænkning. Der erklærede den daværende Udenrigsminister Rosenørn-Lehn, at han indrømmede, at denne Understøttelseskasse ikke ganske var bleven anvendt i Overensstemmelse med dens Bestemmelse, idet der ogsaa var visse underordnede Betjente og Funktionærer, som fik Midler af den. Dette Spørgsmaal har gentagne Gange været fremme, og det forekommer mig, at det er blevet besvaret paa tilfredsstillende Maade. Hvad der kan siges dertil, kom netop frem ved ovennævnte Lejlighed, og jeg skal der henvise til Folketingstidende for 1882—83, Sp. 1857. Den daværende Udenrigsminister tager der netop et Forbehold med Hensyn til de Funktionærer, som en Gang have modtaget en saadan fast Understøttelse af Kassen. Han siger derom: „Den Praxis at gøre dette har været fulgt i en lang Række af Aar. Endogsaa langt tilbage i min Formands Tid har man anvendt Summer af denne Konto paa den Maade. Det vil jo ganske vist være meget vanskeligt for mig at fravige, hvad der har været Brug i saa lang Tid. Jeg vil ikke sige, at det vilde være uretfærdigt, men i høj Grad haardt mod disse Mennesker, om man vilde tage det fra dem under Forudsætning af, at de samme Betingelser, som den Gang vare til Stede for at give dem det, endnu ere til Stede, nemlig virkelig Trang og Værdighed.“ Og saa føjer han til: „Jeg skal derimod gerne forandre det i Fremtiden og opgive det Princip, saaledes at kun Funktionærer, der ere ude af Stilling, afskedigede Betjente, deres Enker og Børn kunne faa Del i disse Understøttelser for Fremtiden, Jeg haaber, at man vil være tilfreds dermed.“ Imod dette blev der ikke nedlagt nogen Modsigelse. Derfor er ogsaa den daværende Udenrigsminister og hans Eftermand blevne ved at give disse Understøttelser til de Funktionærer, som en Gang have faaet den. Nu er der tre tilbage, der alle ere ældre, saa da jeg fik med disse Ting at gøre, mente jeg ogsaa, at da der ikke var protesteret mod